

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2014r.

**Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku w V Wydziale Karnym
w składzie:**

Przewodniczący: SSO Ryszard Furman

Protokolant: Dorota Guzy

w obecności Prokuratora: Roberta Wieczorka

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2014r.
sprawy karnej oskarżonego

T. Z. (Z.)

s. A. i H. z d. J.

ur. (...) w P.

o to, że:

I. w sierpniu 2011r. w Ż. i K., działając czynem ciągłym, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd R. B., co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania oraz przeznaczenia uzyskanej kwoty, doprowadził pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 100.000 zł, tytułem udzielonej pożyczki na transakcje handlowe, podczas gdy otrzymane środki przeznaczył na gry hazardowe w kasynach

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

II. w okresie między 1 czerwca 2011r. a 31 sierpnia 2011r. w K. i W., działając czynem ciągłym, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd C. R., co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania oraz przeznaczenia uzyskanej kwoty, doprowadził pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 206.200 zł, tytułem udzielonej pożyczki na transakcje handlowe, podczas gdy otrzymane środki przeznaczył na gry hazardowe w kasynach

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

III. w okresie między 1 maja 2011r. a 31 sierpnia 2011r. w K. J., działając czynem ciągłym, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd S. R., co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania oraz przeznaczenia uzyskanej kwoty, doprowadził pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 119.000 zł, tytułem udzielonej pożyczki na transakcje handlowe, podczas gdy otrzymane środki przeznaczył na gry hazardowe w kasynach

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

*****

1. oskarżonego T. Z. uznaje za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt. I i III części wstępnej wyroku, wyczerpujących znamiona przestępstw z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk przyjmując wszakże, iż przestępstw tych dopuścił się działając w podobny sposób oraz w krótkich odstępach czasu i za to z mocy art. 286 §1 kk przy zastosowaniu art. 91 §1 kk oraz art. 33 § 2 i 3 kk skazuje na karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 50 (osiemdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) zł,
2. oskarżonego T. Z. uznaje za winnego czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 kk i art. 294 §1 kk w zw. z art. 12 kk i za to z mocy art. 294 §1 kk oraz art. 33 § 2 i 3 kk skazuje na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) zł,
3. na mocy art. 91 §2 kk łączy orzeczone wyżej kary jednostkowe pozbawienia wolności oraz grzywien i orzeka karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz łączną karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) zł,
4. na mocy art.69 §1 kk i art. 70 §1 pkt 1 kk warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wyżej kary (łącznej) pozbawienia wolności – na okres próby wynoszący 3 lata,
5. na mocy art. 73 §1 kk oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora,
6. na mocy art. 627 kpk obciąża oskarżonego kosztami procesu obejmującymi wydatki w kwocie 70 (siedemdziesiąt) zł oraz opłatę w kwocie 2300 (dwa tysiące trzysta) zł.

VK 12/14

UZASADNIENIE

Oskarżony T. Z. (rocznik 1975), żonaty, ojciec dwójki dzieci w wieku 7 i 3 lat [karta 153]. Przez kilkanaście lat prowadził działalność handlową, a konkretnie sklep z częściami zamiennymi do sprzętu rolniczego. W latach 2013-2014 wykonywał różne prace na podstawie umów zawierane na czas określony [karta 140-142, 154]. Obecnie jest bezrobotny [karta 143], podobnie jak jego małżonka [karta 152]. Jest właścicielem domu jednorodzinnego w K. przy ul. (...) oraz lokalu użytkowego pod tym samym adresem, co do których prowadzona jest egzekucja.

W roku 2011 T. Z. wyłudził znaczne kwoty pieniędzy, które przeznaczył na gry hazardowe, od których był uzależniony [karta 155-158]. I tak: w okresie od 1 maja do 31 sierpnia 2011r. od S. R. wyłudził 130.000 zł zapewniając go, że pieniądze chce zainwestować w różne przedsięwzięcia handlowe. Wykorzystał przy tym wieloletnią znajomość oraz bliskie sąsiedztwo z S. R.. Wpierw wyłudził 30.000 zł pod pretekstem zainwestowania w zakup partii skuterów obiecując zwrot do dwóch tygodni. Zapewnił przy tym, że na tej transakcji S. R. zarobi 10% wkładu własnego. Po upływie umówionego czasu zaproponował, że te pieniądze może zainwestować w kolejny lukratywny kontrakt dotyczący zakupu węgla, także obiecując duży zarobek. W sumie do końca sierpnia S. R. w zaufaniu do oskarżonego przekazał mu 130.000 zł przy czym faktycznie stracił 119.000 zł (11.000 zł z początku oskarżony zwrócił pokrzywdzonemu jako rzekomy zarobek na transakcji co uczynił by uwiarygodnić się przed pokrzywdzonym). Pokrzywdzony przekazując oskarżonemu pieniądze nie domagał się pokwitowania. Kiedy we wrześniu było już jasne, iż oskarżony nie dotrzymał terminów zwrotu przekazanych mu pieniędzy, pokrzywdzony wymusił na nim zawarcie pisemnej ugody, co nastąpiło 28 listopada 2011r. [karta 45-48].

W okresie od 1 czerwca 2011r. do 31 sierpnia 2011r. oskarżony wyłudził kwotę 206.200 zł od C. R.. Pokrzywdzonego znał z racji tego, iż obaj prowadzili działalność handlową o podobnym profilu. Także w tym przypadku oskarżony twierdził, że ma okazję zakupić po korzystnej cenie większą partię skuterów, że na tą transakcję potrzebuje 100.000 zł, gwarantował, że na tej transakcji zarobią 20% do podziału. Kierując się chęcią zysku C. R. przekazał oskarżonemu 40.000 zł. Rozliczenie transakcji miało nastąpić do miesiąca czasu. Po tym terminie oskarżony zaproponował, by

te pieniądze C. R. zainwestował w kolejną rzekomo korzystną transakcję tym razem zakupu samochodu marki A.. Twierdził, że tą transakcję należy doinwestować kwotą 90.000 zł. Rozliczenie miało nastąpić do trzech tygodni zaś zysk do podziału wynosić kilkadziesiąt procent. Na przełomie lipca i sierpnia oskarżony poinformował C. R., że transakcja z samochodami została już przeprowadzona, ale pieniądze z zysku musiał przeznaczyć na zakup węgla z Ukrainy. Poinformował nadto, że transakcja węglowa wymaga doinwestowania. Kierując się chęcią zysku pokrzywdzony przekazał oskarżonemu na ten cel 80.000 zł. Do tego momentu C. R. ufał oskarżonemu i wierzył w prawdziwość jego zapewnień odnośnie celu wydatkowanych pieniędzy, które mu przekazał. Kiedy jednak nie doczekał się od oskarżonego obiecanych korzyści z transakcji pod koniec września przeprowadził z oskarżonym poważną rozmowę, w trakcie której dowiedział się, że pieniądze jakie przekazał nie zostały zainwestowane w żadne transakcje lecz roztrwonione na gry hazardowe. W dniu 26 września pokrzywdzony wypełnił weksel i zażądał od oskarżonego jego wykupienie w terminie 14 dni, a po bezskutecznym upływie tego terminu skierował sprawę do sądu uzyskując nakaz zapłaty [karta 151].

W miesiącu sierpniu 2011r. oskarżony wyłudził od R. B. łącznie kwotę 100.000 zł, którą również wydatkował na hazard. Pożyczając pieniądze zapewniał, że musi dokonać pilnej płatności za zamówione wcześniej agregaty chłodnicze dla KWK (...). Oskarżony wykorzystał fakt wieloletniej znajomości z R. B., a także to, że w przeszłości pokrzywdzony pracował na KWK (...) i rozumiał jak ważne dla zatrudnionych w kopalni pracowników są owe agregaty chłodnicze. Pożyczając pieniądze oskarżony zapewnił, że zwróci je do trzech, czterech dni, że w tym celu sprzeda dom w górach. W efekcie pokrzywdzony w trzech transzach przekazał oskarżonemu 100.000 zł., Kiedy po upływie uzgodnionego terminu zwrot pieniędzy nie nastąpił, pokrzywdzony wraz z małżonką udał się do oskarżonego upomnieć się o swoje pieniądze. Oskarżony jednak nie chciał w ogóle rozmawiać na temat zwrotu pieniędzy, a jedynie skomunikował pokrzywdzonego ze swoim adwokatem. Nie mogąc odzyskać pieniędzy pokrzywdzony udał się do ojca oskarżonego, od którego dowiedział się, że jego syn przegrał pieniądze w kasynie. Ojciec oskarżonego zgodził się za syna spłacić ten dług, ale słowa nie dotrzymał. W efekcie R. B. wystąpił do sądu uzyskując w dniu 17 października 2011r. nakaz zapłaty [karta 17]. W oparciu o tenże nakaz zapłaty prowadzone jest postępowanie egzekucyjne [karta 18], które do tej pory nie pozwoliło pokrzywdzonemu odzyskać całej dochodzonej należności.

Powyższe sąd ustalił w oparciu o wiarygodne i konsekwentne w toku całego postępowania zeznania pokrzywdzonych: R. B. [karta 1-12, 161-162], C. R. [karta 24-25, 162-163], S. R. [karta 28-29, 163-164]. W ocenie sądu zeznania pokrzywdzonych nie mogą budzić jakichkolwiek wątpliwości zwłaszcza w kontekście wyjaśnień oskarżonego, który w toku śledztwa przyznał się do popełnienia zarzucanych czynów wyjaśniając, iż okłamał pokrzywdzonych co do przeznaczenia pożyczonych od nich pieniędzy gdyż faktycznie pieniądze te od samego początku zamierzał przeznaczyć na gry hazardowe. Miał nadzieję na wysoką wygraną, z której zamierzał spłacić swoich wierzycieli. Pieniądze jednak przegrał więc nie miał z czego zwrócić długów [karta 86].

Bez wątplenia oskarżony swoim zachowaniem każdorazowo dopuścił się oszustw. O tym, iż pieniądze wyłudził od pokrzywdzonych świadczyć może to, że kłamliwie zapewniał ich o tym w jaki sposób zamierza pieniądze te wykorzystać, podawał nieprawdziwe informacje co do terminu zwrotu pieniędzy. Wykorzystywał przy tym długoletnie znajomości oraz zaufanie jakim dotąd darzyli go pokrzywdzeni. Niewątpliwie wykorzystał też ich chciwość gdyż mamił ich korzystnymi efektami rzekomo zwieranych transakcji. Od samego początku wiedział, że pieniądze przeznaczy na gry hazardowe i tak też się stało.

Sąd uznał, iż zarzucone oskarżonemu w punkcie I i III aktu oskarżenia czyny wyczerpały znamiona występku z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i że popełnione zostały w krótkich odstępach czasu oraz w podobny sposób, a zatem w warunkach ciągu przestępstw. W efekcie za czyny te w oparciu o przepis z art. 286 § 1 kk przy zast. art. 91 § 1 kk oraz art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył oskarżonemu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych po 50 zł każda. Z kolei czy opisany w punkcie II aktu oskarżenia z uwagi na wartość mienia wyczerpał znamiona występkę z art. 286 § 1 kk i art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, za który sąd wymierzył karę dwóch lat pozbawienia wolności oraz grzywnę wymiarze 100 stawek dziennych po 50 zł. W ocenie sądu kary orzeczone za przypisane oskarżonemu przestępstwa zarówno pozbawienia wolności jak i grzywien odzwierciedlają wagę czynów, stopień zawinienia sprawy jak również inne wymienione w art. 53 kk dyrektywy karania. W oparciu o treść art.

91 § 2 kk orzeczono kary łączne dwóch lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 100 stawek po 50 zł. Przy wymiarze kar łącznych sąd zastosował zasadę pełnej absorpcji uznając, iż w sytuacji kiedy wszystkie te czyny popełnione zostały w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu i z identycznej motywacji – zastosowanie przy konstruowaniu kar łącznych tej zasady było ze wszech miar uzasadnione.

W oparciu o treść art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawieszono wykonanie orzeczonej wyżej kary łącznej na 3-letni okres próby uznając, iż w przypadku oskarżonego, który dotychczas nigdy karany nie był istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna uzasadniająca przekonanie, że pomimo niewykonania kary jej cele a w szczególności zapobieżenie powrotowi sprawcy do przestępstwa - zostaną osiągnięte. Dla zapewnienia kontroli nad przebiegiem okresu próby oddano oskarżonego pod dozór kuratora.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego R. B. w piśmie procesowym z dnia 21 marca 2014r. [karta 132] wnioskował o orzeczenie opartego na przepisie art. 46 § 1 kk środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody w wysokości 425.200 zł. Wniosek ten podtrzymał również w trakcie posiedzenia w dniu 24 marca 2014r.

Z kolei pokrzywdzony C. R. w piśmie procesowym z dnia 14 marca 2014r. wnioskując o nałożenie na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody w ciągu dwóch lat od uprawomocnienia się orzeczenia [karta 127] dał do zrozumienia, iż żądanie to opiera na treści art. 72 § 2 kk.

Sąd nie uwzględnił obu tych wniosków. Co do wniosku pełnomocnika R. B. uwzględnieniu wniosku stał na przeszkodzie fakt, iż o roszczeniu będącym konsekwencją przestępstwa popełnionego przez oskarżonego na szkodę tego pokrzywdzonego wcześniej prawomocnie orzekł Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 17 października 2011r. sygn. akt II Nc 45/11 [karta 17]. Tym samym orzeczeniu środka karnego opartego na treści art. 46 § 1 kk stał na przeszkodzie stanowczy przepis art. 415 § 5 kpk gdzie wprost mowa o tym, że obowiązkowi naprawienia szkody (...) nie orzeka się, jeżeli (...)o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono w innym postępowaniu. Pogląd ten jest nadto prezentowany wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego [vide wyrok SN z dnia 21.02.2013r. sygn. V KK 14/13, wyrok SN z dnia 3.02.2013r. sygn. V KK 9/12, wyrok SN z dnia 6.11.2012r. sygn. IV KK 268/12]. W orzeczeniach tych wskazuje się, iż zakaz wynikający z art. 415 § 5 zdanie drugie kpk odnosi się do każdego określonego w ustawie orzekania karnoprawnego obowiązku naprawienia szkody i to niezależnie od tego czy roszczenie zasądzone w postępowaniu cywilnym zostało skutecznie wyegzekwowane. Sąd Najwyższy w wyrokach: z dnia 28.11.2012r. sygn. III KK 321/12 oraz 3.02.2012r. sygn. V KK 9/12 wskazuje, iż klauzula antykumulacyjna zawarta w art. 415 § 5 kpk kategorycznie wyklucza kumulowanie tytułów egzekucyjnych wynikających z różnych orzeczeń przy czym taki tytuł stanowi także orzeczenie wydane na podstawie art. 72 § 2 kk. Należy to rozumieć w ten sposób, iż zakaz wynikający z art. 415 § 5 zdanie drugie kpk odnosi się do każdego określonego w ustawie wypadku orzekania karnoprawnego obowiązku naprawienia szkody, **a więc także określonego w art. 72 § 2 kk.**

O kosztach postępowania sądowego orzeczono po myśli art. 627 kpk.

Sędzia